

отримує комісійну винагороду від страховика, але реально представляє інтереси підприємства, забезпечуючи йому найвигідніші умови страхування.

Зауважимо, що прямий канал продажу послуг страхування матеріальних активів промислових підприємств завжди був і залишається одним з основних. Продаж таких послуг через страхових брокерів в Україні є доволі обмеженим, порівняно із світовими тенденціями. Тому подальший розвиток каналів продажу послуг страхування матеріальних активів промислових підприємств в Україні повинен супроводжуватися посиленням ролі страхових брокерів та вдосконаленням законодавства у сфері регулювання ринку страхового посередництва.

Список використаної літератури

1. Страхові послуги: підручник / [С. С. Осадець, Т. М. Артюх, О.О. Гаманкова та ін.]; кер. авт. кол. і наук. ред. проф. С.С. Осадець і доц. Т.М. Артюх. – К.: КНЕУ, 2007. – 464 с.
2. Саусь А. Роль страхового брокера и украинские реали [Електронний ресурс] / А. Саусь. – Режим доступу: <http://brit-mark.com/ru/press-centre/brit-mark-media/2013/rol-straxovogo-brokera-i-ukrainskie-realii>.

УДК 368.03

С.В. Красножон,

к.е.н., доцент, доцент кафедри інвестиційної діяльності,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»,

О.О. Смірнова,

к.е.н., доцент, доцент кафедри інвестиційної діяльності,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ СТРАХОВИХ КОМПАНІЙ

Інвестиційний потенціал страхових компаній України визначають два фактори: обсяг ресурсів, якими вони володіють, і термін, протягом якого ці ресурси можуть використовуватись. Ріст інвестиційного капіталу зумовлений

такими чинниками: наявністю страхових резервів, що збільшуються з розширенням страхових операцій, та власним капіталом. У зв'язку з тим, що обсяг резервів і термін, на який вони розміщуються, перетворюють страхові компанії на найпотужніші фінансово-кредитні інститути, страхову справу має бути визнано стратегічним сектором економіки. Ефективно організована інвестиційна діяльність певною мірою по-перше, забезпечує якість страхових послуг і визначає ринкову позицію страховика; по-друге, інвестиційна діяльність впливає на основні характеристики страхового продукту; по-третє, інвестування дає можливість власникам страхової компанії розвивати свій бізнес і самостійно управляти ним. За рахунок інвестування страхових резервів відбувається нагромадження коштів для збільшення власних ресурсів. Це положення є суттєвим у світлі тенденцій щодо поступового збільшення регулятором вимог до мінімальних розмірів статутного капіталу страхових компаній.

Дослідження показують, що основним джерелом одержання прибутку для страхової організації більшості цивілізованих країн є не збір страхових платежів, а інвестиційна діяльність, кошти від якої спрямовуються, як правило, на фінансування страхових операцій, на дотації збитковим видам страхування, розробку нових продуктів, підготовку кадрів й ін. Одже, страхова та інвестиційна діяльність є рівнозначними. Не можна реалізувати інвестиційну функцію страхування без попереднього накопичення грошових фондів. І навпаки, ефективне розміщення страхових резервів і власних коштів страхової компанії – це засіб досягнення фінансової стійкості.

Торкаючись питання управління інвестиційним потенціалом можливо виділити декілька систем, які передбачають:

- забезпечення у структурі страхової компанії власного інвестиційного департаменту із залученням висококваліфікованих менеджерів;

- можливе створення дочірніх інвестиційних компаній, що здійснювали б професійну діяльність на фондовому ринку;

- передача активів на аутсорсінг. Довірче управління є доцільним для середніх та малих страхових компаній, які за невелику плату отримують

професійні послуги, можуть підвищити дохідність та диверсифікувати інвестиційний портфель.

Враховуючи, що в Україні вільні кошти страховиків у силу специфіки вітчизняного законодавства не в повній мірі трансформуються в інвестиційні ресурси, доцільним є реалізація основних заходів нормативного – правового характеру:

- удосконалити моніторинг діяльності страхових компаній та посилення контролю щодо забезпечення страховиками платоспроможності фінансової стійкості;
- забезпечити формування інвестиційних інструментів для розміщення довгострокових фінансових резервів;
- сприяти створенню фондів страхових гарантій, в тому числі за договорами страхування життя;
- заборонити надавати кредити комерційним банкам під заставу майна, яке не є застрахованим;
- створення сприятливих умов щодо купівлі страховиками іноземної валюти для проведення розрахунків з клієнтами та формування резервів у тій валюті, в якій страховики несуть відповідальність за своїми страховими зобов'язаннями.

Низька інвестиційна привабливість інвестиційних інструментів та обмеженість їх вибору для страховиків визначають стан не тільки страхування, а й економіки в цілому. Страховий сектор за рахунок своєї стабільної інвестиційної політики дозволяє підтримувати в національній економіці здатність для стійкого економічного росту незалежно від циклічних коливань. Тому, держава повинна запровадити стабільні, прозорі та чіткі норми законодавства у цій сфері, орієнтуватися переважно на вітчизняних інвесторів, щодо активізації інвестиційної діяльності страхових компаній і не допустити відтоку коштів за межі країни.